

Llei del Registre Civil (Text refós per LesLleis.com)

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius
- Títol I. Disposicions generals
 - Article 1

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 11 de juliol de 1996 ha aprovat la següent:

Llei del Registre Civil

 S'omet la transcripció de l'índex publicat en el text original de l'11 de juliol de 1996, ateses les posteriors modificacions que ha sofert aquest text.

Exposició de motius

I. Entre els serveis que l'Església ha prestat al llarg dels segles a la societat civil del nostre país, el manteniment dels registres demogràfics no és el menys important. Certament, la raó primigènica dels llibres parroquials no era de caràcter civil sinó canònic, encara que la llei canònica coincidia amb la civil, o més ben dit hi havia confusió. En una societat com la nostra, en què, fins ara, la qualitat de ciutadà s'identificava totalment amb la de membre de l'Església, els fets de l'estat civil de les persones es corresponien quasi exactament amb els fets que el Concili de Trento, l'any 1563, va prescriure que havien d'ésser registrats.

A cada fet important de la vida de la persona —naixement, casament, defunció— correspon la col·lació d'un sacrament o la celebració d'un ritu. Les normes canòniques, aplicades pels eclesiàstics que presideixen les parròquies, han tingut i tenen fins a l'actualitat una aplicació i un resultat en el camp estrictament civil.

Però, d'una banda, l'evolució demogràfica del país i, d'altra banda, l'evolució tècnico-jurídica fan necessària la creació del Registre Civil.

Actualment els registres eclesiàstics segueixen tenint per objecte baptismes i, per consegüent, naixements, i també matrimonis i defuncions, però els fets i els actes d'estat civil de les persones que viuen al país i que no són batejats, que no es casen canònicament i que no reben les exèquies religioses no poden ésser registrats civilment car el registre canònic no ha estat concebut per a ells.

Nombrosos fets d'estat civil no estan regulats per la llei canònica, i nombroses persones no estan sotmeses a la potestat canònica. Aquestes dues raons ja serien per si mateixes suficients per justificar la creació d'un Registre Civil a Andorra, com ha estat el cas en altres països de l'Occident cristià.

Però la promulgació de la Constitució, i singularment els articles 5, 6, 11 i 13, obliga necessàriament a establir un Registre Civil.

L'autoritat eclesiàstica, totalment autònoma en la seva esfera, com a rectora de la societat perfecta que és l'Església, romandrà l'única responsable del registre dels fets, els actes i els ritus que el dret canònic prescriu inclòs el matrimoni canònic, la validesa del qual reconeix la Constitució. Al Registre Civil seran sotmesos tots els actes i els fets que concerneixin la persona i la seva vida en societat, independentment del fet que professin o no una religió (condició civil de les persones en el sentit de l'article 13.1 de la Constitució).

No obstant el principi assentat en el punt anterior, els fets de l'estat civil anteriors a l'entrada en vigor de la present Llei, que estiguin inscrits als registres eclesiàstics, podran continuar essent certificats pels rectors —puix que el nou sistema no pot fer desaparèixer els registres eclesiàstics, ni minvar-ne l'eficàcia— concurrentment amb la potestat certificadora que tindrà el Registre Civil per als actes transcrits en aquest Registre provinents dels registres eclesiàstics.

II. La present Llei no s'ocupa del dret civil substantiu —al qual es remet—, com tampoc pretén omplir eventuais llacunes que el dit dret pugui presentar, salvada la necessària concreció de les normes civils vigents.

Llevat de certes disposicions puntuals, tampoc no s'ocupa la present llei d'establir cap norma de dret internacional privat, esfera del dret d'importància capital a partir del fet que la majoria dels habitants d'Andorra són estrangers i es regeixen, per consegüent, per la seva llei personal.

Les normes que conté el present text pressuposen, totes elles, la vigència del dret actual, però com que no són substantives poden admetre qualsevol variació que en el futur pugui afectar el nostre dret, tant el dret civil com les normes internes de dret internacional privat.

No obstant això, s'ha de posar de relleu que les normes del Registre afecten de ple altres parcel·les del dret substantiu, sobretot pel que fa

al caràcter constitutiu de certes inscripcions.

III. A l'hora de crear de bell nou un registre civil, són diverses les opcions tècniques i pràctiques que s'ofereixen al legislador. Entre totes s'ha escollit un model de registre general únic per a tot el país adscrit a l'Administració central.

La reduïda dimensió del país, tant en extensió com en població, fa descartar la creació d'un Registre Civil per a cada una de les set parròquies. La feblesa numèrica dels actes desaconsella la creació de tants registres com parròquies, no solament per la dificultat d'estructurar, per a cada un, un cos de personal preparat i disponible, i pel cost prohibitiu d'una tal estructuració, sinó per la multiplicació de les interrelacions que caldria preveure entre set registres i el creuament d'informació i d'assentaments que s'hi produiria.

Un registre general únic evitarà les necessàries correspondències que s'haurien d'assegurar entre els set registres parroquials, i a la vegada unificarà criteris a l'hora de l'aplicació.

Per altra banda, hi havia l'opció entre confiar la responsabilitat del Registre a l'esfera judicial (exemple d'Espanya) o a l'esfera de l'Administració (exemple de França). La solució adoptada és la de l'Administració central amb control judicial.

IV. L'organització del Registre i del treball intern es presenten amb un doble aspecte. D'una banda, un Registre Civil és fonamentalment basat en els llibres i en la conservació de documents; no es pot alliberar un Registre de les servituds del paper i de l'arxiu, car hi són quasi consubstancials. Però, d'altra banda, s'ha volgut introduir la informàtica per alleugerir el treball mecànic i conferir la seguretat necessària.

La privacitat que s'ha de respectar en totes les matèries d'estat civil fa que l'opció informàtica sigui moderada i, sobretot, que l'accés a la informació no pugui ésser de cap manera facilitat per la interconnexió de sistemes. En aquest camp, tota precaució és poca car és important el bé jurídic que s'ha de preservar.

V. El Registre Civil forma part del sistema de fe pública en què la publicitat registral és el fi primari. Això no obstant, no s'ha d'oblidar que l'activitat del Registre donarà un subproducte estadístic de gran vàlua i interès i que, a més, tindrà totes les garanties de veracitat i certesa.

L'estadística, que haurà de compaginar-se forçosament amb la salvaguarda de la privacitat, serà d'extrema utilitat per a la labor de l'Administració ja que el coneixement dels paràmetres de la vida en societat donarà peu a l'adopció de les mesures legislatives, administratives i econòmiques amb més coneixement dels fets.

VI. L'interès del Registre Civil és tenir la màxima informació possible. Amb aquest fi, els terminis s'han previst amb amplitud. No s'ha sancionat la manca de presentació al Registre i, de manera general, s'ha facilitat al màxim que l'administrat pugui, encara que sigui extemporàniament, acudir al Registre per declarar tot allò que li interessi assentar. Per facilitar les declaracions es fixa com a regla general de gratuïtat de les declaracions, les inscripcions i les anotacions de tots els actes de declaració i compareixença, i solament s'estableix el pagament per a l'expedició de certificats i certes prestacions.

VII. Els procediments registrals i judicials han estat simplificats en la mesura del possible. De conformitat amb l'article 89.4 de la Llei qualificada de la justícia s'ha assegurat la intervenció del Ministeri Fiscal en tots els processos del Registre Civil.

VIII. La present Llei haurà d'ésser completada per un reglament —ço perquè es dóna mandat al Govern— que contingui el desenvolupament de certes normes legals i de certs aspectes tècnics.

Títol I. Disposicions generals

Article 1

Per la present Llei es crea el Registre Civil del Principat d'Andorra com a institució pública al càrrec de la qual es troba la constatació, la publicació i la prova dels fets i els actes jurídics que afecten l'existència, la identificació i la capacitat de les persones o altres aspectes del seu estat civil, per contribuir en alguns casos a la constitució dels dits actes i proporcionar títols de legitimació d'estat.

El Registre Civil d'Andorra és únic per a tot el Principat, i les seves competències específiques i concretes són les que resulten de la present Llei, el seu Reglament i les disposicions legals posteriors que es dictin sobre aquesta institució.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.

--	--	--